

הבמה המרכזית

יד ענוגה

מי היה מאמין. 600 איש באודיטוריום. בהופעת ג'ז של ג'סי ואן רולר. גיטריסט הולנדי. ואורחים ישראלים. ערב מהפנט

ראשון בערב, אודיטוריום חיפה. 500 איש. אולי 600. לא זמר אינסטנט מהרדיו מופיע. וגם לא כוכבת לייט מהטלוויזיה. הופעת ג'ז מזומנת לנו. תתארו לעצמכם. אחרי הסברים בשלוש שפות, כמעט כמו באירודיוויון, מזמין צמד המנחים המצודר את הטריו של ג'סי ואן רולר, גיטריסט העל ההולנדי שבא לקרב לבבות. הרעיון מאחורי ערב הג'ז שאירגן "בית אלמוסקא" הוא לשלב בין ג'ז מערבי למוסיקה שורשית, כזו שמתנגנת כאן עשרות שנים אך לא זוכה בהתייחסות מכובדת. הערב יתחולל השינוי. לעיני ובאוזני קהל של ידוענים ואנשי תרבות מהמגזר הערבי שבאו להחליף חוויות, ונערי ג'ז מסורים הנודדים מהופעה להופעה, מתרגש עלינו מופע משובח במיוחד.

אני שוקע בכיסא ונותן לצלילים של ואן רולר לשטוף אותי. לא מצליח להבין איך גיטריסט שמחזיק את הכלי שלו צמוד לבית החזה, מנגן כל כך משוחרר. הקטעים המקוריים שלו מציגים את ואן רולר כיוצר הרפתקני, שנשאר נאמן לכללי הז'אנר, מתכתב יפה עם המקורות הנכונים, ובדיומנית מפיך סאונד הללי ומהפנט. אצבעותיו משייטות בהנאה על צוואר הגיטרה ומחלצות את כל מה ששישה מיתרים יכולים לתת למי שיודע איך ומה לבקש. המתופף מרטין וינק, חנוט בחליפה, צובע את הקיטעים במברשות כסף, ומדי פעם יוצא לסולואים פרוצים. סטיפן ליבסטרן, נגן הקונטרבס, חמוש בג'ינס ובשני פליטרים על אצבעותיו, מתפעל את הבס ברצינות רבה ומי

תוך אהבה גדולה.

ואז עולים האורחים הישראלים. אלברט בגר פותח בקטע אוונגרדי, שרוב היושבים באולם מתקשים לעכל, ושובר לסווינג סוחף שמעורר תשואות. עלאא שורוש, שמגיע בעקבותיו, מנהל עם ואן רולר וחבריו דיאלוג שכל חובב מוסיקה משתוקק לקבל על כמה אחת. רגש, הפתעה, אהבה, ובעיקר יופי. הרבה יופי.

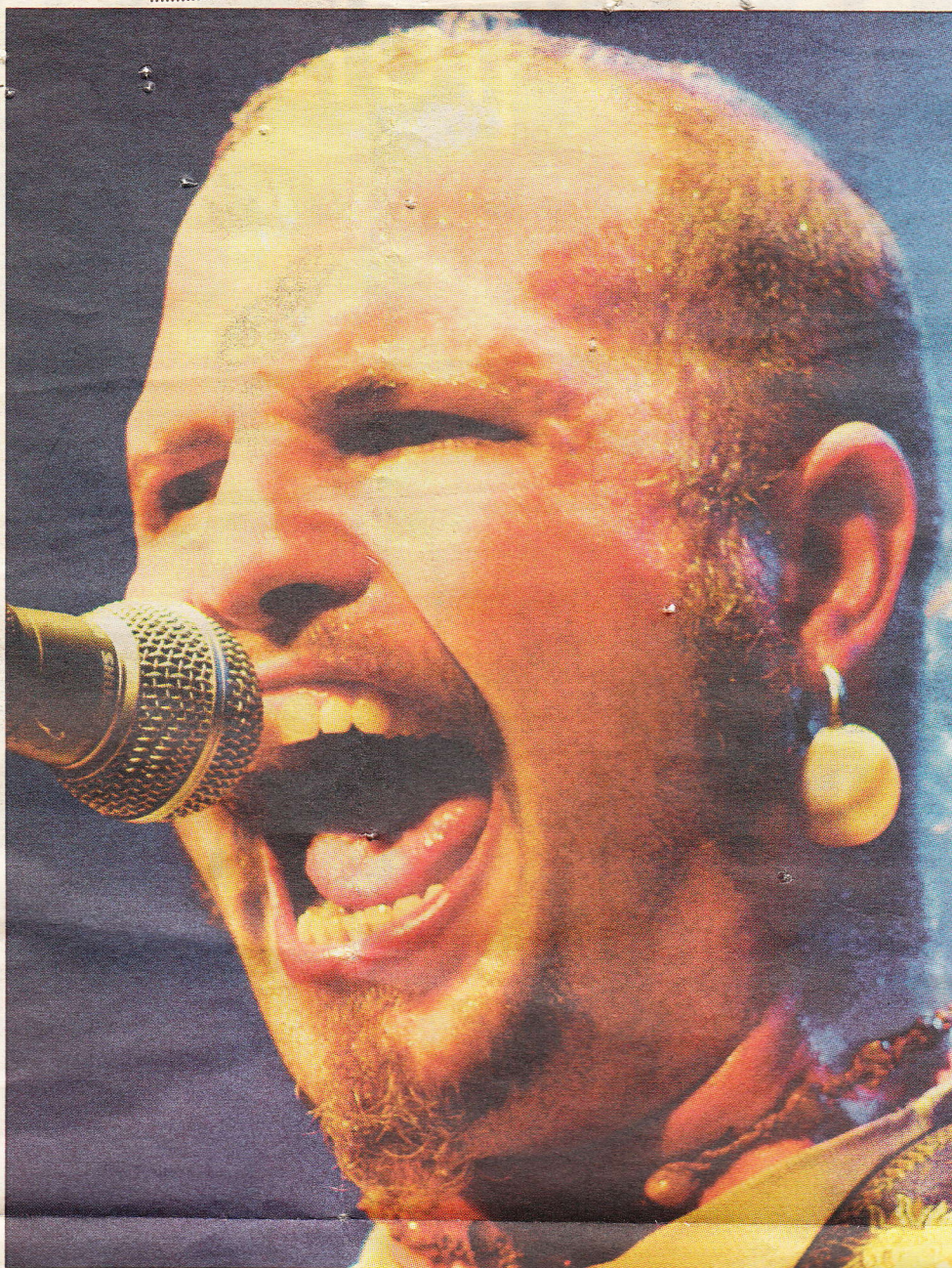
שלישית ג'סי ואן רולר. ראשון 16.5, אודיטוריום ריווה חיפה

אמיר שוורץ

צילום: רונן פדידה

צילום: רונן פדידה

בר לא יכול לסבול. בוטן מתוק בקרקס, ליל שבת בסיטי הול

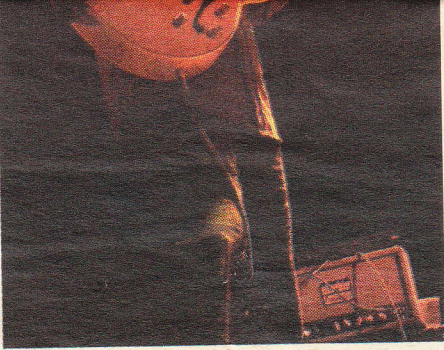
רציתם משהו?

שיממון חושים. עלפון יצרים. וסיטי הול חצי ריק. בוטן מתוק בקרקס באו לכבוש. אבל לא היה את מי

ש"יש רמעות על השטיח / והלב כבר לא יכול לסבול" (כל מה שנשאר) הן השורות שיציתו את ליככם. או שאת "כל שנשאר / מהכוח שנגמר / אשמור לי למהר / לעוד יום נהדר" (כל מה שנשאר) תזמזמו בדרך מהשירותים למיטה. גם השירים האחרים לא טובים יותר.

אלטמן, טיפוס מגושם, רחב כתפיים ובעל תספורת מודרנה של שיער מדובלל שמציץ לו מאחורי הראש, הוא אמנם גיטריסט טוב, אבל הכלי התלוי על כרסו לא יכול לכסות על השירים השטחיים והביצועים הסתמיים. אריאל אליאן-קשת, בתנועות אפילפטיות ליד הקלידים, ורוני הוד, בתייפוף משעמם להחריר, גם הם לא עוזרים. והגיטרה השנייה של ירון מיטלמן נטמעת כמעט לגמרי בתוך הרעש שהאחריים מייצרים.

שם שמפמפם מאוד שטרית מורגשים היטב בכל כול רוחב אולם הסיטי הול. פם, פם, פם. בסיס מוציאי נוכחות, מתובלים בשומן כבר של סאונד, נחרעתם לכבוש. רק שאין את מי. 20 איש באולם, נועד שמשתעבר בעקשנות לצלילי בוטן מתוק בקרקס, הופכים את ליל שבת למסיבת רוק. הבנות בתנועות, שמתרחכות במהלך הערב לריקודים אקסטטיים. מאחור, עומדים ומניעים ברכות את הראש קדימה כמו אברכים. אבל המבוכה ניכרת. או מתופפים עם עלי הכיסים, מתאימים את עצמם לביטים של שטי ליל כסף, אין לי. כיסים, כיסים, כיסים. בס, בס, בס. המנגינה. איזה גרוב מגנוב. אם לא רוקדים או לפי דפפים על הכיסים. מי אמר בוקים?

איזה יופי. ג'סי ואן רולר, ראשון באודיטוריום

האטרקציה האמיתית נמצאת מאחורי הקונסולה הגדול-לה: דורון, איש הסאונד המיתולוגי של מועדון בארבי בתל אביב, על רעמת שערותיו האפורות, שפמו המשתרכב, משי קפיו העגולים-כהים ומבטו המחויך כשהוא משחק בכפתורי רים. "השקם היה פה ליד", הוא משחזר ימים יפים יותר שראה הבניין שליד הסיטי הול, שמשמש היום לשכת תעסוקה. נעים להעלות זיכרונות. כי על הבמה, בינתיים, לא קורה הרבה. שעה ויותר של שיממון חושים, עלפון יצרים ומוות טוטלי באוויר עוברת כמו שנה. אני מרגיש רע. משר-עמם. מבואס. זה כל מה שנשאר.

בוטן מתוק בקרקס. שישי 14.5, סיטי הול

רועי הראבן

טריית זה לא ממש מפריע. לבוש במכנסי קיבוצניק וואפורים, חובש כובע גרב עם חבלים משתרכבים ראסטות, הוא מציג לראווה חזה דקיק וחשוף, מקדים וף ומיישיר מבט להוט. תנועות גופו משרדות "ברוכים ואל בית המקדש שלי!", וההתלהבות שלו, האינפנטי-ד האמיתית, מסמנת "עכשיו לרקוד!". למה בעצם? מאל לשטרית, הרמות היחידה על הבמה שיש לה נר-נמצא גדי אלטמן, סולן בוטן מתוק בקרקס, להקת אולי כבשה את ערוץ 24 אבל בחיפה לא שמעו על זה. ו, שגיבש סביב גופו גרדרובה לא ברורה של חולצה ו ומכנסיים קצרים, נראה כמו איש סאונד שבמקרה על הבמה, תפס גיטרה והתחיל לשיר. קשה להניח

חב כתפיים ובעל תספורת מחזרה, הוא גיטריסט טוב, אבל הכלי התלוי על כרסו לא מכסה על השירים השטחיים